

[Christophersen]

have sammenhæng i sin økonomiske politik, hvad den ikke har for øjeblikket, og anerkende, at der i folketinget er et flertal for fornuftige udgiftsreformer, men ikke noget flertal for store skatte- og afgiftsforhøjelser, og den må være parat i øvrigt til at lægge også de ubehagelige kendsgerninger frem i stedet for hele tiden at have paraderne oppe og prøve at bagatellisere vanskelighederne for bare kort tid efter at skulle erkende, at de alligevel var der.

Alle disse muligheder ligger i regeringens egen hånd. Den har selv ønsket at fortsætte. Ingen ud over SF har udtrykkelig bedt den om at fortsætte. Et enkelt parti har måske drømt om, at den kunne fortsætte, men, skal vi sige opfordringernes omfang har været yderst begrænset, jeg har endda forstået, at der selv i socialdemokratiet har været tvivl om, hvorvidt det havde noget formål. Men nu fortsætter regeringen altså, og derfor kommer den også selv til at afgøre, om den vil overleve. Det forudsætter helt, at den indretter sig på de nødvendige vilkår. Hvis ikke den gør det, så har den kun sig selv at takke for, at det går sådan.

Vi vil nu opmærksomt se, hvad regeringen lægger frem. Vi vil også lægge vores politik frem. Regeringen kender den opdeling, vi har i folketinget, og den ved, som hr. Palle Simonsen sagde, at hvis den giver op, så behøver det ikke være en ulykke for landet, tværtimod, så er der naturligvis andre, som er i stand til at løse de opgaver, som uundgåeligt presser sig på.

Gert Petersen (SF):

Forud for valget blev der talt meget om, at nu skyllede den europæiske højrebølge nok også ind over Danmark. Hvis den højrebølge eksisterer andre steder end i fantasiens verden, så var det i hvert fald ikke i Danmark, den gjorde sig gældende ved valget den 8. december. Det lykkedes ikke de borgerlige partier at erobre ét eneste mandat fra den anden side af salen. Derfor er der også blevet skrevet og sagt en hel del om, at valget ikke forandrede noget. Det mener jeg er forkert.

For det første aflivede valget myten om den vældige borgerlige fremmarch i befolkningen.

For det andet viste valget, at selv det borgerlige Danmark sagde nej til VK-planens af fremskridtspartiet inspirerede frontalangreb på de vigtigste tryghedsordninger. Jeg hører ikke til centrum-demokraternes beundrere, men jeg er helt overbevist om, at CDs fremgang på naboernes bekostning for en stor del skyldtes, at CD sagde nej til forringelsen af dagpengeordningen.

For det tredje viste valget, at tålmodigheden nu er bristende hos arbejdervælgerne, tålmodigheden med den borgerlige politik, socialdemokratiet har ført i de sidste seks år, og som jo har ført til, at den disponible real-løn så at sige er bombet tilbage til 1974 og arbejdsløsheden er af en størrelse, som vi skal tilbage til 1930'erne for at finde magen til.

Jeg er da ikke i tvivl om, det vil jeg godt understrege, at tingene havde set endnu værre ud, hvis VKZ-blokken havde haft magten i denne periode. Den har en recept, som vi har hørt om netop nu. Det, de kalder besparelser, angreb på tabuer, vil sige grove nedskæringer i de sociale ydelser, hvilket uundgåeligt vil ramme de mennesker, som i forvejen har det svært.

Det, der egentlig forarger mig mest ved de taler, vi netop har hørt, er, at man bilder sig ind, at det danske velfærdssamfund eksisterer nogenlunde, som det har eksisteret de sidste 10-15 år. Jeg er overbevist om, at der er hundredtusinder af mennesker i dette land, folkepensionister, uddannelsessøgende, enlige mødre, lavtlønnede arbejdere og funktionærer, som har det meget svært i dag, og for dem er det ikke længere - jeg siger udtrykkelig ikke længere, for der har været tendenser til, at det kunne blive det - et velfærdssamfund. Jeg er overbevist om, at hvis disse partier havde fået magt, som de har agt, så ville ikke alene de sociale landvindinger, arbejderbevægelsen har fået, være gået tabt, men arbejdsløsheden ville også være blevet endnu mere katastrofal, end den er. Vi kan studere skoleeksemplerne i praksis i Storbritannien og i USA, og de er ikke opmuntrende.

Så vidt har socialdemokratiet ikke villet gå, det ved jeg, men socialdemokratiet lod sig smitte af denne VKZ-filosofi, man gav efter for presset, og det skyldes vel igen, at det største arbejderparti i årevis har vænnet sig til at løse problemer i et samarbejde med borgerskab og kapital, i og for sig med den